Лілія Прутян – учасниця обласного конкурсу
«Жінка Донеччини 2026 року», номінація «Серце в броні»

Є випробовування, після яких людина довго вчиться жити заново. А є люди, які, пройшовши крізь біль і втрати, знаходять у собі сили повернутися до справи, заради якої колись одягнули військову форму. Лілія Прутян – одна з них. Її історія – про військову службу, материнську любов, незламність перед обличчям ворога та свідомий вибір знову захищати життя.

Лілія родом із Донеччини. Вона жила в селі Ближнє, виховувала трьох синів і у 2017 році долучилася до лав Збройних Сил України. Спочатку служила бухгалтеркою у військовій частині, але згодом обрала шлях, що вимагав особливої мужності, витримки й відповідальності, – опанувала фах бойової медикині.

У 2019 році Лілія вирушила на передову. Там її роботою стало те, від чого залежить найцінніше, – життя українських військовослужбовців. У складних і небезпечних умовах бойова медикиня має діяти швидко, зберігати холодний розум і бути готовою прийти на допомогу тоді, коли кожна хвилина може мати вирішальне значення.

Під час оборони Маріуполя 11 березня 2022 року, у селі Петрівському, Лілія потрапила в російський полон. Розпочався період, сповнений допитів, принижень і жорстокого поводження, що серйозно позначилося на її здоров'ї. Проте навіть у цих обставинах вона залишалася людиною, для якої свобода, гідність і любов до рідних мали незаперечну цінність.

Найболючішим випробуванням стала розлука з наймолодшим сином Дімою. Хлопець залишався на окупованій території та потребував особливої уваги, адже має цукровий діабет 1-го типу. Материнське серце жило тривогою за дитину, з якою Лілію розділяли не просто кілометри, а війна, окупація та невизначеність.

У вересні 2024 року Лілію звільнили з полону. Попереду були реабілітація та відновлення після пережитого. Та повернення на підконтрольну Україні територію не означало, що всі її випробування завершилися. Їй потрібно було знайти спосіб повернути додому сина.

Лілія не припинила шукати можливості возз'єднати родину. У лютому 2025 року Діма вирушив із тимчасово окупованої території складним маршрутом через Росію, Білорусь і Польщу. Майже 2800 кілометрів дороги відділяли його від мами. Їхня зустріч у Києві стала моментом, заради якого варто було витримати

довгі місяці розлуки, невідомості й страху. Лілія змогла повернути сина до безпеки, знову бути поруч із ним і продовжити їхнє спільне життя.

Її незламність отримала й офіційне визнання. 31 грудня 2024 року наказом Головнокомандувача Збройних Сил України Лілію Прутян, старшого солдата, нагороджено відзнакою «За незламність». Ця нагорода стала символом стійкості жінки, яка пройшла крізь надзвичайно тяжкі випробування, але не втратила внутрішньої сили.

Та найважливіше в історії Лілії – не лише те, що вона пережила, а й те, що робить сьогодні. У березні 2025 року, після реабілітації, вона повернулася до військової служби на посаду медичної сестри лікувального відділення медичної роти військової частини. Вона знову присвячує себе допомозі українським захисникам, виконуючи важливу місію зі збереження життя та здоров'я військовослужбовців.

Її повернення до служби – це не просто продовження військової біографії. Це свідомий вибір людини, яка знає ціну болю, небезпеки й людського життя. Лілія могла зосередитися лише на власному відновленні після пережитого, але знову стала до справи, у якій її знання, досвід і рішучість потрібні іншим.

Історія Лілії Прутян особливо промовиста для Донеччини – краю, де війна розділяє родини, змінює долі та щодня випробовує людську стійкість. Вона нагадує, що сила жінки проявляється не у відсутності страху чи болю, а у здатності діяти попри них; не лише у прагненні врятувати найдорожчих, а й у готовності допомагати іншим.

Лілія Прутян пройшла полон, повернула сина з окупації та знову стала до військової служби. У 2026 році вона продовжує захищати Україну своєю професією, досвідом і щоденною працею.

Бо незламність – це не лише витримати найтемніший період життя. Це знайти в собі сили повернутися й продовжувати рятувати інших.